

И глухий шумъ на морскитѣ вълни
Единъ срѣдъ тази тишина говори —
На бездната съсъ говора злокобенъ.
Кат' блѣнове на всесвѣтовний сънь,
Блѣстятъ и гаснатъ синитѣ звѣздици,
Огледани въвъ бездната лазурна.

Попжтний вѣтръ лодката влече;
Отпуснати се плъзгаха веслата,
И тримата другаря, въ разговоръ,
Нехайно тамъ възблѣгнати стояха.
Не виждаха тѣ облацитѣ тъмни,
Що като рать, съ зловѣщъ устремъ, припрѣно
Се носяха и собираха надъ тѣхъ.

И тѣй, съ въздѣхъ, единъ отъ тѣхъ повтори:
— Да; да не бѣхме слаби! А защо,
Съ това съзнание, още рвемъ се ний
Да бждемъ силни? Гдѣ е тази сила?
Не е л' това противъ най-простий разумъ? —

«Тя въ насъ е!.. Гдѣ е всичко, що човѣкъ
Жаднѣе — правда, красота, любовь, —
Ако не въ нази, въ собственний ни духъ!?
Да, повечъ вѣра въ себе, повечъ воля —
И, въ слабостъта си, ний ще бждемъ силни!»

— Утопия това е само, Шелли. —